

Evangelis del diumenge de la IV setmana d'Advent: el zel de la Verge Maria

Evangelis i comentari del 4t diumenge d'Advent (Cicle C).
“Maria se n'anà de pressa a la Muntanya”. Intentem de complir “de pressa” els nostres deures ordinaris, sense deixar-nos portar per la mandra, com a mostra del nostre amor a Déu i als altres.

Evangelis (Lc 1, 39-45)

Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, en un poble de

Judea, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant. Llavors cridà amb totes les forces:

Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!

.....

Comentari

A l'Evangelí de sant Lluç, la Visitació segueix immediatament a l'Anunciació, per la simple raó que així van succeir les coses en la

realitat. Certs comentadors fan notar que probablement la Mare de Déu ha intuït en la salutació de sant Gabriel una invitació a atendre la seva parenta Elisabet. “També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes” (Lc 1, 36). L'explicació sembla convincent, i en la decisió de Maria tenim sens dubte una matèria més que suficient per meditar sobre l'esperit de servei.

No obstant això, no és aquesta la direcció que prendrem en el nostre comentari. Més aviat, ens fixarem en l'adverbi de pressa, traducció de l'expressió llatina *cum festinatione*. Per quina raó fem les coses “de pressa”, és a dir sense demora? La més poderosa és certament l'amor o l'afecte. Quan es vol de debò algú, es fan les coses que s'hi refereixen “de pressa”, sense deixar-se dominar per la mandra. En canvi, un amor o un

afecte “tebis” invoquen qualsevol pretext per endarrerir tot allò que exigeix un esforç.

A la nostra meditació, pot ser útil que ens posem al lloc de la Mare de Déu, per entendre així millor la seva manera d'actuar. Què acaba de passar? Sant Gabriel li ha comunicat la notícia més sorprenent de tota la història humana: que l'Encarnació promesa per Déu i anunciada pels profetes es farà, si ella hi està d'acord. I en respondre *fiat mihi, Verbum caro factum est*, el Verb es va fer carn a les seves entranyes puríssimes. Si pensem en nosaltres, quina és la nostra tendència en assabentar-nos d'una bona notícia, alguna cosa bona que volíem des de feia molt de temps? En general, aïllar-nos més o menys, per assaborir a fons allò que se'ns ha dit. Què va fer la nostra Mare?: “se n'anà de pressa a la muntanya” (Lc 1, 39).

“Marxar”, o els seus sinònims, és un verb molt present a la Santa Escriptura, perquè Déu en la seva bondat infinita ens demana sovint que ens movem, que “marxem” aquí o allà, per servir-lo, per ser útils en les comeses que ha previst als seus plans eternals i que ens dona a conèixer pel conducte reglamentari. En aquest sentit, “instal·lar-se” és el verb oposat a “marxar”. Per aquesta raó, la tendència a instal·lar-se, una certa dificultat per superar la mandra, són signes força clars de l'existència en nosaltres de la tebior, almenys en alguns àmbits de la nostra vida.

Per preparar bé la gran festa de Nadal, i per preparar-nos nosaltres mateixos bé, seria bo que els propers dies penséssim molt en la nostra Mare del Cel. Perquè el seu amor i el seu zel són l'antítesi de qualsevol tebior. Aquesta consisteix sovint a seguir el Senyor “de lluny”, com sant

Pere a la nit del Dijous Sant (cfr. *Mt* 26, 58). En canvi, sabem que a la Mare de Déu *Dominus tecum*, “el Senyor és amb tu”, no a distància, ni lluny. Alhora, el tebi té en general un gran buit interior. En canvi, la nostra Mare és *gratia plena*, “plena de gràcia”, sense cap lloc per a qualsevol mena de buit. Es compara també a la tebior un foc que s'està apagant, perquè no se l'alimenta bé. En canvi, el cor de la Mare de Déu està en flames, amb amor d'una força impressionant. Per aquestes raons, i sens dubte per moltes més, “se n'anà de pressa a la muntanya”, per servir i complir així la voluntat de Déu.

Quin propòsit podríem fer en aquest quart diumenge d'Advent, quan només falten alguns dies per Nadal? Tractar de fer les coses previstes “de pressa”, *cum festinatione*, sobretot el compliment dels nostres deures ordinaris, com a mostra del nostre amor a Déu i als altres. I si ens

adonem que certes zones de la nostra vida s'han refredat, pensem en el punt següent de “Camí” (492):
“L’amor a la nostra Mare serà una alenada que encengui amb flama viva les brases de virtuts que estan ocultes sota el caliu de la teva tebiesa”.

Alphonse Vidal // Juli
Kosolapova - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-iv-setmana-dadvent-el-zel-de-la-verge-maria/> (24/03/2025)